

Z toho plyne, že osobám, u nichž zákonného důvodu pro odepření pasu není, vydání pasu odepřít nelze. Normy, která by opravňovala úřad, aby o vydání cestovního pasu rozhodl z volné, ničím neobmezené úvahy, nemá ani zákon ani citovaná nařízení. Zákon poskytuje tedy osobám, které všem předpisům v té příčině vydaným vyhověly, právní nárok na vydání cestovního pasu a může úřad žádost o vydání cestovního pasu zamítnouti jen, nebylo-li předpisům těm vyhověno. Zamítnutí takové jest dle všeobecného předpisu o řízení správním řádně odůvodniti.

Žal. úřad vycházejí z opačného právního názoru, zavinil podstatnou vadu svého rozhodnutí tím, že nesdělil st-li ony konkrétní důvody, které byly pro odepření pasu směřodonné.

Poněvadž tato vada byla přivoděna nesprávným právním názorem, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2121.

Stavební právo. — Administrativní řízení. I. Podacím místem pro rekursy proti rozhodnutí stavebních úřadů podle stav. řádu pro Čechy jest stav. úřad první stolice. — II. Úřady samosprávné v Čechách nemají povinnost připojovati k svým rozhodnutím poučení; připojí-li je však, musí býti správné.

Nález ze dne 22. března 1923 č. 4676).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1085 adm.

V ě c: Manželé L. a M. K. v Č. Budějovicích proti správnímu výboru v Praze o odmítnutí stížností ve věci stavební.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Osk v Č. B. výnosem z 5. dubna 1921 jakožto bezdůvodnou zamítla stížnost manželů L. a M. K. vznesenou do rozhodnutí městské rady jakožto stavebního úřadu v Č. B. z 12. října 1920, kterým st-lům bylo uloženo, aby okna požární zdi svého domu čp. — opatřili mříží, a opatřila tento svůj výnos právním poučením, že proti tomuto rozhodnutí má strana jím stížená právo podati u osk do 14 dnů po jeho doručení stížnost k zsv-u.

Dle tohoto výnosu, doručeného jim dne 10. května 1921, manželé podali dne 24. května 1921 v Č. B. další stížnost na zsv, která osk-í byla předložena zsv-u (kdy k němu došla, není z předložených spisů patrno) a kterou zsv nálezem z 22. října 1921 zamítl z důvodu, že — jak patrno ze spisů — nebyla podána u instance první, jak předpisuje § 132 stav. řádu.

Rozhoduje o stížnosti manželů K., podané do uvedeného nálezu zemského správního výboru, řídil se nss těmito úvahami:

Poučení o opravných prostředcích, které připojil úřad druhé instance k svému rozhodnutí, že totiž podacím místem pro další rekurs na zsv jest druhá instance, jest nesprávné. Jeť v rozporu s předpisem 3. odst. §u 132 stav. řádu pro venkovské obce v Čechách ze dne 8. ledna 1889

č. 5 z. z., podle něhož sluší každý rekurs do rozhodnutí stavebních úřadů (§§ 130, 131 a 132) podati u p r v n í i n s t a n c e.

Stížnost namítá, že st-lé tímto nesprávným poučením byli svedeni k podání dalšího rekursu na uvedeném nesprávném místě podacím, kterážto okolnost jediné byla důvodem, že žal. úřad rekurs odmítl.

Stížnost jest důvodná.

Již nálezem Boh. 1085 adm. vyslovil nss právní názor, při němž i tuto setrvává, že úřadům samosprávným není sice uložena povinnost, aby k rozhodnutím svým připojovaly poučení o opravných prostředcích, učiní-li to však, musí poučení to býti s p r á v n é. Správnost pak žádoucí jest právě ve dvou směrech nejpodstatnějších, totiž ve příčině údaje lhůty, do kdy, a m í s t a, k d e se má opravný prostředek podati, což zdůrazňují také všechna zákonná ustanovení o přípustnosti nějakého opravného prostředku, zejména i 3. odst. Šu 132 svrchu cit. stav. řádu.

Řídě se tímto názorem musil nss okolnost stížností vytýkanou pokládati za podstatnou vadu řízení, neboť odporuje zásadám správního řízení, uvádí-li úřad nesprávným poučováním stranu v omyl a tím zhoršuje její procesní posici.

K takové podstatné vadě měla však instance osk-i nadřízená přihlídnouti z moci úřední. Poněvadž toho žal. úřad opomenul, jest i jeho rozhodnutí vadné a slušelo je zrušiti podle Šu 6 zák. o ss.

Č. 2122.

Živnostenské právo. — Administrativní řízení:
Posuzuje v řízení o povolení koncese k výčepu a drobnému prodeji lihových nápojů místní potřebu, není živnostenský úřad vázán na vyjádření obce a společenstva; stejně není v tomto směru stolice druhá vázána názorem stolice první.

(Nález ze dne 22. března 1923 č. 4728).

V ě c: Ida P. v O. (adv. Dr. Jindřich Goldberger z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o koncesi k výčepu a drobnému prodeji pálených lihových nápojů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla v pořadu instancí zamítnuta žádost st-ky za udělení koncese k výčepu a drobném prodeji lihových nápojů v domě č. — v O.

Stížnost k nss-u podaná vytýká nař. rozhodnutí nejprve rozpor se spisy, jež shledává v tom, že žal. úřad potřebu obyvatelstva popřel přes to, že ani obec ani společenstvo v tom směru námitek nečinily. Stížnost tu zřejmě nesprávně posuzuje význam vyjádření jmenovaných korporací. Zákon zařídil slyšení jich, dal tím ovšem na jevo vůli, aby úřad živnostenský, rozhoduje o žádosti za koncesi, vyjádření jejich vzal v úvahu. Ale nikterak ne lze předpis ten vykládati v ten rozum, že by živnostenský řád byl chtěl uložit úřadům, aby se těmito vyjádřeními (pokud slovně jsou souhlasná) řídil. Vyjádření ta jsou právě jen jednou ze složek, na nichž úřad má podle vůle zákona své rozhodnutí